

Verhaal: Bobbi en de uilenballen

Een kampvuur en een verteller die het verhaal Bobbi en de uilenballen vertelt. Bobbi woont onder een grote beukenboom. Samen met Eekhoorn en met haar trouwe metgezel Oehoe de Uil doorkruist ze het hele bos. Maar Oehoe heeft een groot geheim...

Wat ga je doen?

Je gaat de kinderen het verhaal *Bobbi en de uilenballen* vertellen rondom een gezellig kampvuur. Indien mogelijk in de buurt bij een boom, een beukenboom zou helemaal fantastisch zijn.

Rondom het kampvuur maak je het gezellig: boomstam of stoeltjes, bladeren, schapenkledjes, dekens, een lekker warm drankje, etc. Eventueel maken de kinderen provisorisch een troon voor de verteller.

Wat kan je nog meer doen?

Het kampvuur verhaal kun je uitbreiden door met de kinderen uilen braakballen te gaan uitpluizen.

Wat heb je nodig?

- ♥ Uilen braakballen (online te koop)
- ♥ Pincet
- ♥ Loep
- ♥ Braakballenpluiskaarten (te bestellen via de [IVN webwinkel](#) of bekijk dit [filmpje](#))

Leeftijd

Vanaf 6 jaar

Tijdsduur

+/- 30 min tot een uur

Wat heb je nodig?

- ♥ Schapenvacht
- ♥ Beukenootjes
- ♥ Foto van een oehoe
- ♥ Foto van een beukenboom

Onderwerp en ontwikkeling

- Kunst, cultuur en creatief
- Sport, spel en beweging
- ♥ Maatschappij en natuur
- Motorische ontwikkeling
- Zintuigelijke ontwikkeling
- Sociaal emotionele ontwikkeling
- Cognitieve ontwikkeling
- ♥ Taal

Bobbi en de vilenballen

door Jessica Menheere

Een schapenvacht als jas, een muts van bladeren en grote wanten gemaakt van de veren van een Vlaamse gaai. Wat komt daar aangelopen? Een verklede beer? Een vreemde snoeshaan? Een bosbewoner? Het is Bobbi. Op het eerste gezicht zou je het misschien niet zeggen, maar Bobbi is toch echt een mensenkind. Wel een heel bijzonder mensenkind. Met twee handen, twee benen, tien kriebeltenen, een scherpe neus en pretoogjes.

Doe je ogen dicht, kijk eens goed. Zie je haar voor je, Bobbi? Haar handen zijn sterk, echte werkhands van het sjouwen van hout, en voel eens, zó zacht is haar schapenvacht (1). Met een grote stok in haar rechterhand doorkruist ze het bos. Ze is niet alleen hoor. Recht boven haar, zie je haar trouwe wijze metgezel Oehoe de Uil. Met zijn bijna twee meter brede vleugels vliegt hij behendig tussen de bomen door. Oehoe weet alles.. denkt Bobbi. Maar hij zegt niet veel, want Oehoe heeft een geheim.

Als je nog iets hoger kijkt, dan zie je Eekhoorn, springend van boomtop naar boomtop met z'n pluimstaart als een oranje vlag achter zich aan. Eekhoorn kletst de hele dag door. Over niks eigenlijk. Niemand die hem nog hoort. Maar, hij heeft meer te vertellen dan je denkt.

Bobbi zit boordevol vragen. Het lijkt wel of overal in haar lichaam vragen verstopt zitten, in iedere vinger, en van haar oorleltje tot in het kleinste haartje op haar arm. Vragen over alles. Over wat ze ziet. Wat ze hoort. En over de medebewoners in het bos. Niet voor niets noemt Oehoe haar het Veelvraagkind.

Oehoe, waarom zijn de bladeren groen?

Weet je dat wel zeker Bobbi? Dat ze groen zijn?

Soms zijn ze bruin. Of rood.

Oehoe, wat gebeurt er als het donker wordt?

Als het hier donker is, Veelvraagkind, dan is het licht naar de andere kant van de wereld gegaan.

Oehoe, waar zijn de wolken als je ze niet ziet?

Maar Bobbi, weet jij dan wel waar regensplassen zijn als je ze niet ziet?

Met ieder antwoord van Oehoe, krijgt Bobbi er een nieuwe vraag bij.

En weer stelt ze die ene vraag....

Oehoe, wie wonen er nog meer in ons bos? Toe nou Oehoe, zeg nou, waar zijn die toch allemaal?

Oehoe slikt. Zoals altijd als ze hierover begint. Hij kucht, schraapt zijn keel en slaat zijn vleugels uit.

‘Kom Veelvraagkind, we moeten verder, Eekhoorn heeft beukenootjes gevonden.’

Bobbi steekt haar stok in het zand en springt met twee benen tegelijk over een grote plas. Hop! Al neuriënd prikt ze hier en daar een groot en nog stevig blad aan haar stok, dat ze kan gebruiken om haar wintermuts mee te repareren. In de winter zijn er maar weinig goede bladeren te vinden. Ze zijn uitgedroogd. Of kapot. In een flits ziet ze iets bewegen onder de bladeren. Tsssst tsssst. De wind? Raar, het is verder doodstil in het bos. Veel te stil eigenlijk. Kom, niet naar luisteren! Ze neuriet wat harder, rent snel verder naar Eekhoorn en ploft naast hem neer. Ondertussen heeft hij aardig wat beukenootjes verzameld. (2)

‘Aaaaaa taaafel!’ Eekhoorn breekt het ene na het andere nootje tussen zijn knuistjes en knabbelt er lustig op los. ‘Zeg, krijg ik ook nog wat?’ Bobbi lacht. ‘Lekkerrrr!’ Samen delen ze de nootjes, terwijl Oehoe, met één oog dicht, zit te rusten op een tak. Bobbi haalt een paar gedroogde bessen uit haar zak en steekt ze op naar Oehoe. ‘Uhhh, nee hoor, ik hoef niks.’ Oehoe murmelt maar wat. Overdag is hij wel vaker moe.

‘Oehoe, waarom slaap jij overdag?’

Weer zo’n vraag.

Oehoe doet maar alsof hij slaapt. Hij weet het antwoord wel. Dat zit verborgen in de bruine ballen onder de grote beukenboom, middenin het bos. De boom waaronder Bobbi hun hut heeft gebouwd, waar ze slapen. Iedere nacht als Eekhoorn ligt te snurken en Bobbi in een diepe slaap is, met haar duim nog in haar mond en haar andere arm om Eekhoorn heen, gaat Oehoe op jacht.

Die vrolijke bosvrienden waar Bobbi zo naar verlangt, om mee te spelen, te kletsen en samen mee op avontuur te gaan, de bosmuizen, die verslindt hij. Met huid en haar. Met kop en staart. Oehoe kan zich niet beheersen. Hij moet ze grijpen. Ze opeten. Daarom zijn de bosmuizen doodsbang als ze het drietal aan horen komen. En ritselen ze zo snel mogelijk weg, onder de bladeren door. Tssst tssst. En dat doen de konijnen ook. Wegwezen! De vogels slaan alarm en alle dieren die in de buurt zijn, verstoppen zich. Bibberend. Elkaar vasthoudend. Niet bewegen. Ssssst. Oehoe is in de buurt!

Met zijn scherpe klauwen en zijn priemende, oranjezwarte ogen (3) speurt Oehoe de grond af. Op zoek naar een lekker hapje. Een prooi. 's Nachts verandert Oehoe, Bobbi's trouwe metgezel, in een muizenmoordmachine. En dát mag Bobbi nooit te weten komen. Nooit!

Ooit een Eekhoorn gezien die als een kip zonder kop kan kakelen? 'Kom Oehoe, kom bij ons zitten! Kom nou, kom nou, kom nou, toe dan!' Schuld bewust duikt Oehoe weg in zijn vleugels. Ze moesten eens weten wat hij uitspookt in de nacht.

Als de zon zakt en het begint te schemeren in het bos, besluiten de drie vrienden terug te gaan naar de hut. Eekhoorn, nog net zo fris en springerig als in de ochtend, zweeft van tak naar tak, terwijl Bobbi met iedere stap de bladeren onder haar voeten wegveegt. Bij de dikke eik rechtsaf en dan zijn ze weer thuis. Bobbi schopt tegen een paar bruine ballen die onder de boom liggen.

'Oehoe, wat zijn dit?'

'Niet doen Bobbi, laat liggen! Dat zijn uh ahum, gewoon, bruine ballen of zo. Kom, hup, naar binnen jij.'

'Waar komen die vandaan, die ballen?'

Maar Oehoe luistert niet meer.

Binnen onder de beschermende takken van de grote oude beukenboom zijn ze 's nachts beter beschermt tegen wind en kou. Terwijl Eekhoorn en Bobbi tegen elkaar aankruipen, houdt Oehoe de wacht. Tenminste.... Zonder dat hij het in de gaten heeft, dut hij in....

Oehoe, niet in slaap vallen, je moet de wacht houden! Maar het is al te laat. Hij murmelt nog wat mmmrrnnmurm... en dut weg. Hij droomt. En hij praat, in zijn slaap.

Bobbi wordt er zelfs wakker van. Van dat gepraat van Oehoe. Wat zegt hij nou allemaal? Wat bedoelt hij? 'Die ballen. Bobbi! Je moet ze. Je moet ze. Wazen. Blaaien. Bobbi. Niet doen! Je moet ze. Roppen. Schollen. Roppen. Schollen. Nee! Bobbi!'

Bobbi draait zich om in haar bladerbed en ziet de donkere schim van Oehoe, in de deuropening van de hut. Onrustig gebarend met zijn vleugels.

'Wazen! Blaaien! Roppen! Schollen! Die ballen!'

Wat bedoelt hij? Als het bos weer stil is, valt ze opnieuw in slaap.

De volgende ochtend rolt Bobbi zich nog eens lekker om in de bladeren en rekt ze zich uitgebreid uit. Een grote gaap volgt. Eekhoorn staat buiten alweer volop te springen, van zijn ene pootje op zijn andere. Klaar om op pad te gaan. Bobbi knippert met haar ogen. En... wat was er ook alweer vannacht? Langzaam ziet ze het weer voor zich: Oehoe, half in paniek voor de hut. Die bruine ballen, daar had hij het over. Die bruine ballen die ze gisteren zag liggen voor de hut?

Ze springt op en rent naar buiten. Ze kijkt om zich heen, en daar, daar liggen ze, de bruine ballen. Er liggen er vier bij elkaar. Ze voelt er eens aan en pakt ze op, twee in iedere hand. Heel in de verte komt Oehoe aangevlogen. 'Niet doen, pas op Bobbi, dat zijn uilenballen! Wie weet wat er allemaal in zit!' Maar Oehoe is nog te ver weg.

Wazen, blaaien, roppen, schollen. Wazen, blaaien, roppen, schollen. Wat zou hij daarmee bedoelen? Wat is er met die bruine ballen? Bobbi wil het weten. Ze is zoo nieuwsgierig. Wat bedoelt Oehoe? Ze rolt een bal door haar handen, over de bladeren. Rollen? Zou hij dat bedoelen? Niet roppen en schollen, maar schoppen en rollen? Misschien heeft hij in zijn slaap de letters omgewisseld? Voorzichtig schopt ze tegen één van de ballen. Hij rolt weg.

‘Bobbi, niehiet doehoen!’ Terwijl Oehoe dichterbij komt, gaan Bobbi’s gedachten razendsnel. Want als het schoppen en rollen is, dan moet wazen en blaaien, zeker blazen en waaien zijn!

Ze pakt een bal, schopt er voorzichtig tegenaan, hij rolt weg en ze blaast hem na zo hard als ze kan en.... Poef, in een flits en een groene wolk komt een levende bosmuis tevoorschijn! Hij schudt wat met zijn lichaam, krult zijn staart en lacht zijn snijtandjes bloot.

‘Gered! Van de uil, de boze grote Oehoe! Eergisteren in zijn buik, gisteren als bal uitgespuugd en vandaag, vandaag ben ik terug in het bos! Lang leve de bosmuizen!’

Verbijsterd kijkt Bobbi van de bosmuis, naar Oehoe. ‘Wat? Is dit waar Oehoe? Vang jij soms bosmuizen als je ’s nachts weg bent? Eerlijk? Ben je daarom overdag zo moe? Oehoe?’ Zo streng heeft Bobbi nog nooit gekeken. En zeker niet naar Oehoe. ‘Ik kan het niet helpen Bobbi. Ik ben een uil. Alle uilen eten muizen. En soms ook nog wel grotere dieren. Botjes enzo kan mijn uilenlijf niet verteren en die komen er weer uit als een bal. Een

uilenbal. Ik was zo bang dat je die gemene rat van laatst weer nieuw leven in zou blazen Bobbi. Dan was je in je gevaar geweest! Door mij. Ik zal het nooit meer doen Bobbi. Ik beloof dat ik geen bosmuizen meer zal eten.’ Een snik ontsnapt aan de grote Oehoe.

De bosmuis heeft zich, zo bang als een bosmuis is voor een uil, verstopt achter Bobbi. ‘Vandaar je geheim...’ zucht Bobbi. ‘Maar Oehoe, ik weet best hoe het bosleven is hoor. Dat heeft Eekhoorn mij allang vertelt. ’s Avonds, als we samen in bed liggen, legt hij me alles uit waar jij die dag geen antwoord op hebt gegeven. Want anders kan ik niet slapen. Maar dat van die uilenballen, dat wist ik niet!’ Enthousiast pakt ze de volgende bal. ‘Er is genoeg plaats in het bos, en in onze hut! Voor alle bosmuizen!’ roept Bobbi. Ze schopt. Rolt, blaast en waait en poef! De volgende bosmuis! En nóg een! En zo verandert het drietal al snel in een elftal. En daar is het volgens Eekhoorn niet bij gebleven!